

Jesen stiže, dunjo moja...

05. Rujan 2007.

Zahladilo je, kišnica pada danima. Ali miris jeseni mi nije donijela kišnica nego, baš kao u pjesmi, žute dunje. Već nekoliko godina sve teže sam ih nalazila na tržnici, i obradovala bih se i jednoj jedinoj dunji koja bi onda zauzimala počasno mjesto u stanu.

A evo sada, zažutjele dunje ispred našeg kućnog.

I ima ih dovoljno, ne samo za dekoraciju i najavu jeseni, nego i za kompot. Ta neobična voćka koja privlači mirisom i bojom, a onda iznenadi oporom, daje vrlo ukusan kompot. I dok uživam u kompotu od dunje, sjetila sam se svog prvog čitanja Ishmaela, od niza stvari koje su me uznemirile u toj knjizi (pokazalo se dovoljno snažno, jer sam se odlučila za promjenu našina života) posebno pamtim rečenice o tome koliko ljudi mora raditi da bismo mi, kad god to poželimo, pojeli limenku kukuruza.

Bilo bi lijepo da mogu napisati da mi više ne idemo po hranu u trgovinu. Ipak, još idemo. Ali sve rjeđe, i kupujemo sve manje. I ne sjećam se kad sam posljednji put kupila limenku (omiljenog mi) kukuruza.

Ali sjećam se da sam u svibnju doručkovala trešnje u voćnjaku, u lipnju jela kolač s vanjama, u srpnju uživala u breskvama i kajsijama, a sada su evo, najavljujući jesen, stigle i žute dunje.